

## *Critic's Point*

ΕΛΣ: *Μαγικός Αὐλός* κατά Ἀρνὼ Μπερνάρ.

28/2015.

τοῦ ΓΙΩΡΓΟΥ ΛΕΩΤΣΑΚΟΥ.

ἈΠΟΥΣΙΑΖΟΝΤΑΣ λόγω διακοπῶν, ἐγκαινιάζω καθυστερημένα τὸ σχολιασμὸ τῶν ὁποίων ἐκδηλώσεων τοῦ 2015-16: ἀναπόδραστα ὑπερτονίζουν τὴν ἔλλειψη σταθεροῦ καὶ ἀκλόνητου **θεσμικοῦ** πλαισίου στὸ χῶρο τῆς μουσικῆς (ὄχι μόνον δυστυχῶς), σὲ δραματικὴν ἀντίθεση μὲ χῶρες ἐξ' ἴσου χειμαζόμενες οἰκονομικὰ ὅπως ἡ δεύτερη πατρίδα μου πιά Γεωργία. Ἀ.χ. εἶναι ἄδηλο τὸ μέλλον τοῦ Μεγάλου Μουσικῆς, ἀνεκτίμητου ὡς ὄργανου κατάλληλου γιὰ ἀπειρία πολιτιστικῶν πολιτικῶν, προκύψαντος ἀπὸ ἓνα Χρῆστο Λαμπράκη ζηλώσαντα δόξαν κόμητος Ἐστερχάζυ. *Après moi le déluge* («Μετὰ ἀπὸ μένα, γαῖα πυρὶ μειχθήτω», θά ἀποδίδαμε ἑλληνιστὶ τὴ ρήση τοῦ Λουδοβίκου ΙΕ' τῆς Γαλλίας): ἂν δὲν εἶπε τὴ φράση, ὁ μακαρίτης Λαμπράκης οὐσιαστικὰ τὸν μιμήθηκε: Ἔτσι, γιὰ πρώτη φορά, τὴν ἐπομένη Παρασκευὴ 30 Ὀκτωβρίου ἀπεργεῖ τὸ θαυμάσιο προσωπικὸ τοῦ MMA, **ἀπλήρωτο ἐπὶ 7μηνο**. Ὀλόψυχα μαζί του. εὐχόμεσθε θρίαμβο τοῦ ἀγῶνος του!

Ἀρχίσαμε τὴ χρονιά παρακολουθώντας στή Λυρική τὴν ἐπανάληψη τῆς διδασκαλίας τοῦ *Μαγικοῦ Αὐλοῦ* [Die Zauberflöte, 2 πράξεις, κείμενο Ἐμμανουήλ Schikaneder, παγκόσμια ἀ' ἐκτ. Βιέννη, Theater auf der Wieden, 30 Σεπτ. 1791) ἀκατάλυτου ἀριστουργήματος τοῦ Βόλφγκανγκ Ἀμαντέους Μότσαρτ [Wolfgang Amadeus Mozart, Ζάλτσμπουργκ, 27 Ἰαν. 1756— Βιέννη, 5 Δεκ. 1791] ποὺ ὅσεσδήποτε φορές ἀκουόμενο, κυριολεκτικὰ μαγεύει ὅπως στὸ πρωτάκουσμά του. Τὴν αὐτὴ διδασκαλία, μὲ ἐντελῶς ἄλλη διανομή, παρακολουθώντας τὴν στὶς

23.3.2013 (βλ. *Critic's Point*, ανάρτηση 19.7.2013) είχαμε βαθμολογήσει καλῶς. Ξαναβλέποντας την, τὴ βαθμολογοῦμε: καλλίτερα.

Φυσικά, ἐπρόκειτο γιὰ παράσταση εὐπρεπέστατη πάντα γιὰ τὰ ἑλληνικά δεδομένα. Μὲ τὸ μεγαλύτερο ποσοστὸ τῆς ἐπιτυχίας πιστώνονται ὁ ἀρχιμουσικὸς Γιώργος Πέτρου, ποὺ ἀντικατέστησε τὸν ἐπίσης θαυματουργήσαντα πρὸ διετίας Μίλτο Λογιάδη καὶ ἀσφαλῶς ὁ Ἴων Κεσούλης ποὺ ἀνέλαβε ξανὰ τὴν ἀναβίωση τῆς διδασκαλίας τοῦ Arnaud Bernard. Ὁ πρῶτος πέτυχε μιὰ ἀξιοθαύμαστη ἡχητικὴ καὶ νοηματικὴ διαφάνεια στὴ ροὴ τῆς μοτσάρτειος σκέψεως καὶ πνοῆς καὶ ἀδιατάρακτη σύμπραξι σκηνηῆς καὶ ὀρχηστρικῆς τάφρου καὶ ὁ δεύτερος θαυμάσια σκηνηικὴν ἐπικοινωνία τῶν μονωδῶν μεταξύ τους (ὄχι σπάνια διεκπεραιώνουν τὸ μέρος τους καὶ κατόπιν...ἀπουσιάζουν). Αὐτὴ τὴ φορά ἅπαντες ἀνεξαιρέτως βαθμολογοῦνται καὶ μὲ ἄριστα στὴν ἄρθρωση τῆς γερμανικῆς γλώσσας, ἰδίως στοὺς διαλόγους πρόζας. Φύγαμε ἔμπλεοι ψυχικῆς εὐφορίας. Περιστασιακὲς παρεκκλίσεις φωνῶν ἀπὸ τὴν προσδοκώμενη πορεία σημειώθηκαν λίγες: ὅμως φρίξαμε μὲ τὰ ἀνατριχιαστικὰ φάλτσα βιολιῶν—β' πράξι, ἐπὶ ἀρκετὰ δευτερόλεπτα, περίπου στὴ δεύτερη ἐμφάνιση τῶν Τριῶν Ἀγοριῶν: δεκαετίες δὲν ἔχουμε ἀκούσει παρόμοια ἀπὸ ἑλληνικὴν ὀρχήστρα! Ἐλπίζουμε ὅτι θὰ ὑποχωρήσουν αἰσθητὰ ἢ θὰ ἐξαφανισθοῦν τελείως στὶς ἐπόμενες παραστάσεις— παρακολουθήσαμε τὴ δεύτερη (καὶ β' διανομή, ὑπογραμμίζουμε) τῶν 8 συνολικά. Οἱ παρεκκλίσεις συγκαταγράφονται, μὲ τίς ἐπιδόσεις τῶν μονωδῶν γιὰ λόγους ἱστορικούς, ἀλλὰ τονίζουμε: δὲν ἐπηρρέασαν τὴ γενικὴν ἐντύπωση. Τέλος ὑπογραμμίζουμε τὴ θετικότετη συμβολὴ τῆς Εὐρήνης Ἀντωνιάδη στό γκλόκενσπὴλ [γερμ. *Glockenspiel*] καὶ τοῦ α' φλάουτου (Θόδωρος Μαυρομαμάτης; Νίκος Νικόπουλος;).

Ταμίνο, ὁ Βασίλης Καβάγιας: μουσικότετη φωνὴ μικροῦ ὄγκου, καταλληλότερη ἴσως γιὰ μουσικὴ δωματίου, ἀλλ' ὁμοιογενοῦς ματιέρας. Ἦδη ἀπὸ τὴν πρώτη του ἄρια *Dies Bildnis ist bezaubernd schön* [Τοῦτο τὸ πορτραῖτο εἶναι μαγευτικὰ ὄμορφο] κατανίκησε ἓνα ἀρχικὸ ἀνθρώπινο τράκ (λ.χ. ἡ ἀρχικὴ του ἀτάκα *Zur Hilfe, zur Hilfe, sonst bin ich verloren*, δηλ. βοήθεια, βοήθεια γιατί χάνομαι, μόλις ἀκούστηκε) ἀλλὰ σύντομα βρῆκε ἑαυτὸν καὶ ἐξάρθηκε ἔντιμα στὶς μουσικὲς καὶ σκηνηικὲς ἀπαιτήσεις του ρόλου. Παμίνα: ἡ Μίνα Πολυχρόνου. Ἐφησυχαστικὰ ἀδρῆ καὶ ταυτόχρονα ἀβρῆ σκηνηικά καὶ φωνητικά, διέγραψε μιὰ

γοητευτική νέα γυναίκα πάντως με έμφατικότερη προσωπικότητα εκείνης του συντρόφου της, επίσης άβρου Ταμίνο (Βασίλης Καβάγιας). Όμιλητής: Τίμος Σιρλαντζής, έπαρκέστατος. Βασίλισσα τής Νύχτας: Νίνα Κουφοχρήστου. Από τις δύο τρομακτικές άριες δεξιοτεχνίας, σημειώθηκαν 2-3 τονικές παρεκκλίσεις σε εκείνη τής α' πράξεως, αλλά υπήρξε άψογη στην δυσκολότερη τής β' πράξεως. Έφεξής θα την παρακο-λουθούμε με ενδιαφέρον. Ζαράστρο: άψογης λεκτικής καθαρότητας και φωνητικής όμοιογενείας (θέλαμε πλουσιότερη φωνή χαμηλά) διεκπε-ραίωσε άπρόσωπα ρόλο πολλαπλά άπαιτητικό με ένα συνεχές non legato που έξαφάνισε όλη τή θεία μουσικοσκηνηκή σκέψη καταλήγοντας σε μιάν έκφορά σχεδόν γραμμική και γωνιώδη. Αντίθετα άπολαυστικότητας, μουσικά και ύποκριτικά ήταν ό Παπαγκένο (Αρκάδιος Ρακόπουλος ) που ζούσε τó ρόλο και ανάλογή του στην πολύ συντομότερή της εμφάνιση ή Παπαγκένα (Κάτια Πάσχου). Αίσθητό-τατα βελτιωμένος από τήν άρνητικήν εμφάνισή του του 2013, ό Άρης Προσπαθόπουλος (Μονόστατος).

Περνούμε στά σύνολα: με λίαν καλώς βαθμολογούνται οί Τρεῖς Κυρίες (Αλεξάνδρα Ματθαιουδάκη, Βιολέττα Λούστα, Λυδία Άγγελοπούλου), κυρίως για έλαφρως πληθωρικό φωνητικό όγκο άν και λιγότερο πληθωρική ήθοποιΐα στις σκηνές 1 και 3 (α' πράξη: άγγλικά θα χρησιμοποιούσαμε τις λέξεις oversinging και overacting). Κατόπιν ή άπόδοσή τους έναρμονίσθηκε θαυμαστά με τó σύνολο. Με άριστα και δή με τόνο, βαθμολογούνται τά Τρία Άγόρια (Χριστίνα Άσημακοπούλου, Μελίνα Πασχαλίδου, Ίωάννα Κοκοβίκα), ως συνδυασμός ύποκριτικής ζωντάνιας και έκφορās μοτσάρτειου μουσικού ύφους, από εμφάνιση σε εμφάνισή τους καλλίτερα. Άψογοι οί δύο ίερείς (Μιχάλης Κατσούλης, Χρήστος Κεχρής) και οί... ένδυματολογικώς δυσαναγνώριστοι δύο άνδρες με πανοπλία (γερμ. zwei Geharnischten): πανοπλίες δέν είδαμε! Τέλος. ύπενθυμίζουμε ότι σκηνηκά και κοστούμια, με όρθότατη ύπογράμμιση του έλευθεροτεκτονικού στοιχείου του έργου υπέγραφεν ό Bruno Schwengl. (Όλύμπια, 24.10.2015· «πρώτη»: 23.12.2015).